

1212 – 12. desember

Hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham? Rom 8: 32.

Dette er den mest selvsagte slutning av det som står foran i dette verset (gårsdagens andaktstekst). Når Gud har gitt oss den aller største gaven, vil han ikke nekte å gi oss de mindre gavene.

Hans egen Sønn er ganske visst den aller største gaven som noen gang kunne bli gitt. Men da vil selvsagt heller ikke Gud nekte å gi noe som helst som er godt og nyttig til dem han ville gi denne store gaven. Han vil virkelig gi oss alle ting med ham.

Disse ordene: med ham, sier oss at vi får alle ting for Kristi skyld, og som en følge av at han er gitt for oss. På samme måte som en brud får del i alt det brudgommen eier.

Allerede her i livet har Faderen gitt oss de aller største gaver i og med Sønnen: En evig nåde og forlatelse for alle våre synder, frihet fra lovpakten og all lovens forbannelse, en evig rettferdighet overfor Gud, Den Hellige Ånd i hjertet, de hellige englenes hjelp og beskyttelse, bønnhørelse og hjelp i all nød. Og til sist seier over døden og arvedel i den himmelske herlighet.

Var kanskje dette for mye å vente? Tvert imot, sier apostelen, «Når Gud ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skulle han da kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» I dette «hvordan skulle han da..» kommer det helt sikre, ja, den absolutt nødvendige konsekvens i denne avslutningen, fram: At Gud da også må være innstilt på å gi oss alle ting med ham.

Denne herlige og fast forankrede trøstens grunnvoll bør vi nå ta til oss og benytte hver gang vi trenger Guds nåde og hjelp. Du er kanskje sterkt nedtrykt på grunn av synd. Du faller og synder titt i tanker og ord. Og du tenker Gud snart må være trøtt av deg, så han gir deg opp og overlater deg til ditt hjertes ondskap. Men ennå søker du hen til nådestolen og ber om forlatelse og hjelp.

Hvordan skulle han kunne annet enn gi deg det, – han som ikke sparte sin egen Sønn for å kunne gi oss en evig nåde? Hvordan skulle han kunne annet enn gi deg en evig tilgivelse, så han aldri tilregner deg noen synd? Han vil jo det skal være klart at han vil bære deg, slik som du er, alle dette livets dager på sin evige nådes armer. Og han vil forsvare deg.

Hvordan skulle han kunne annet enn gi deg slik en nåde, – han som ikke sparte sin egen Sønn, – men gav ham for oss den gang vi lå sunket ned i all slags synd, var hans fiender, og foraktet Gud! Skulle han da nå begynne å bare se på dine synder?

Kanskje du blir redd når du ser din vantro og hvor hardt hjertet ditt er. Så du ikke kan tro og fryde deg over alt dette, over Guds kjærlighet og Sønnens fullbrakte verk. Du sukker: Å, om jeg bare hadde mer tro og liv i hjertet mitt! Ja, hvorfor skulle Gud ikke gi deg det, – når han har gitt deg sin egen Sønn? «Hvor mye mer skal da vår himmelske Far gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham!»

Sukker du kanskje over at du ikke kan be så flittig og alvorlig som du burde. Du er altfor kald og likegyldig. Og du ønsker at Gud vil hjelpe deg i dette også. Hvorfor skulle ikke Gud også gi deg nåde til dette, – han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for deg?

Ber du så også om at du må bli ennå mer fattig i ånden, må få kjenne ennå sterkere din egen avmakt og usselhet –. Skulle han da ikke også gi deg denne følbare rikdommen på åndelige gaver? Jo, da hører han også denne siste bønnen din, og lar deg mer og mer kjenne din fattigdom og store usselhet. Men gir deg likevel så mye nåde til tro og bønn, og hva du så mer behøver, at du ikke skal bukke under, ikke behøver gi opp, men virkelig skal nå fram til det evige liv.

Blir du så til sist redd for hele din tilstand, redd for at du med alt du har opplevd, har hørt og kan om den åndelige verden, samtidig ubevisst kan være blitt bedratt og går evig fortapt. Du roper derfor som David: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte!». Hvorledes skulle han kunne annet enn høre en slik bønn, og sørge for at du ikke blir liggende i en slik falsk tilstand, – han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for deg den gang du ennå var hans fiende? Skulle han da ikke også høre din bønn, når du i nød roper til ham og bare ber om nåde til å bli oppriktig og lydig mot ham?

Eller du kjenner og ser forferdelige fristelser stormer mot deg. Og du fatter ikke hvordan du skal komme gjennom dette på rett måte. Men du sukker og ber at Gud må sende deg hjelp. Eller du tynges av legemlige bekymringer, av fattigdom eller sykdom. Eller av baksnakkelse og mistenkeliggjørelse fra andre mennesker. Og du vet ikke om noen som helst hjelp på denne jord, men du vender deg til din Far i himmelen. Hvordan skulle han da kunne annet enn høre deg, og gi deg all den nåde og hjelp du trenger, – han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle?

Kort sagt: Når hjertet mitt angripes og anfektes utenfra og innenfra, og jeg kjenner meg kastet omkring som i en virvelstorm av all slags tvil. Jeg vet ikke hva jeg skal tro om min egen tilstand, eller hva Gud tenker om meg når min samvittighet fordømmer meg for min synd og vantro. Å, for en usigelig trøst og hvile det da er, hvis jeg da kan se opp til ham som for vår skyld ikke sparte sin egen Sønn. Og som fra verden ble til for hans skyld har bønnhørt og hjulpet alle som har påkalt ham!

Og til sist, når min time er kommet at jeg også skal dø, og kanskje evighetens mørke omgir meg. Hjertet mitt uroes kanskje av forskrekkelige tanker både om livet som ligger bak meg, og om det som nå står foran meg. Å, for en trøst om noen da kan rope inn i øret mitt: Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn hjelpe deg akkurat nå?

Hvordan skulle han kunne annet enn også i døden være en like trofast venn og hjelper som han har vært det for oss i livet? Skulle han ikke, når prøvelsens tid her er forbi, da nettopp åpenbare hele fyllden av sin nåde, og i den mest gudgitte og fullkomne mening gi oss alle ting med Sønnen?